Május 16- án adták át hivatalosan is Mórahalmon a Bercsényi utcában működő új intézményt, a Szenvedélybetegek Nappali Ellátó Intézményét. Az intézmény működéséről kérdezem az intézmény vezetőjét Tóth Szabolcsnét.

Mivel foglalkozik konkrétan ez az új létesítmény?

A Szenvedélybetegek Nappali Ellátó Intézménye nevének megfelelően nappali szolgáltatást nyújt minden függőségben szenvedőnek. Ezen belül mi magunk az alkoholizmusban szenvedő betegekkel foglalkozunk. Más függőségben szenvedőket, pl. drogosokat a megfelelő helyre tudjuk irányítani.

Már működik is az intézmény, vannak lakói, klubtagjai?

Igen, május 8-a óta működünk. A pályázati programmal már elszámoltunk, de fontosnak tartottuk, hogy a sajtó képviselői is megismerjék az intézményt,
és a benne rejlő lehetőségeket. Ezért került sor a hivatalos átadásra. Jelenleg 3 kliensünk van, és több jelentkezőnk.

A jelentkezők aktív dolgozók, vagy már nem dolgoznak, ha a nappali ellátásban részt tudnak venni?

A jelenlegi klienseink rokkant nyugdíjasok. Az alkoholbetegségben szenvedők nagy része nem éri el az 50 évet, amikor az alkohol okozta betegségek miatt rokkantosítják őket. A rokkantság oka sokszor az alkoholos állapotban bekövetkező baleset, vagy más szervi betegségek, amelyeket az alkoholfogyasztás okoz.

A betegek önként jutnak arra a felismerésre, hogy kezeltessék magukat, vagy a család, barátok hatására jutnak el a döntésig, hogy egy ilyen speciális intézmény rendszeres „látogatói, lakói” legyenek?

Az alkoholbetegség legfőbb jellemzője a tagadás. A beteg nagyon nehezen látja be, hogy segítségre van szüksége, általában el kell jutnia minden alkoholbetegnek a saját mélypontjára, ami lehet családi krízishelyzet, munkahely elvesztése, vagy baleset, vagy bármi, ami lelkileg összetöri a beteget, és ez az a pont, ahol segítséget fog kérni. Addigra már túl van az ígérgetéseken, próbálkozásokon, azon a hiten, hogy majd ő maga, saját erejéből meg tudja oldani ezt a problémát, és belátja, hogy segítségre van szüksége. Ekkor fordulnak hozzánk.

Mindenki képes megtenni ezt a lépést , vagy még sokan nem ismerték fel, hogy lehet és kell változtatni, és ezt intézményes formában lehet a leghatékonyabban megtenni?

A mélyponton kívül nagyon sok tényező van, ami befolyásolja azt, hogy kér-e segítséget a beteg, illetve hogyan és honnan kér segítséget. Nagyon sok esetben a betegek a lakóhelyüktől távol inkább felvállalják betegségüket, mint egy olyan közegben, ahol mindenki ismeri őket. Ehhez hozzájárul az alkoholizmusról kialakított társadalmi megítélés is, amely szerint az

alkoholista „akaratgyenge ember”.

A mi felfogásunk az, - és ez az orvosi gyakorlatban is egyre inkább elfogadott, - hogy az alkoholizmus gyógyíthatatlan betegség, amely
megfelelő életmóddal tünetmentesen tartható.

Ez annyit jelent, hogy az alkoholbeteg nem lehet többé „szociális” ivó, mert ha megissza az első pohár italt, akkor ugyanolyan állapotba jut, mint aktív, időszakában, józansága előtt.

Mit tehetnénk mi helybéliek, hogy az intézménybe járók ne érezzék magukat megbélyegzettnek? Mivel tudjuk elhatározásukban erősíteni az alkoholizmusban szenvedőket, hogy felismerjék az intézmény adta lehetőséget, amely kiutat jelenthet számukra?

Nagyon fontos tudni azt, hogy a belátás, a betegség vállalása a legnagyobb lépés, amit megtesz az alkoholbeteg a józansága érdekében. Minden bíztatás az ismerősök, rokonok, barátok részéről fontos és szükséges része a beteg változásának.

Úgy gondolom, hogy egy ilyen szoros közösségben, ahol tudnak egymásról az emberek, az emberek ismerik egymás problémáit, látják, tapasztalják azokat, így ha valaki alkoholproblémával küzd, az általában már kiderül, mire a beteg eljut a segítségkérés állapotáig.

Csak bele kell gondolni, mennyivel jobb a közösségnek egy olyan alkoholbeteg, aki felvállalva a betegségét segítséget kér egy erre alkalmas intézménytől, mint az, aki folytatja az ivását?

A belátás és a segítségkérés ténye mutatja, hogy az alkoholbeteg kész változtatni az életén, készen áll arra, hogy megszabaduljon szenvedélyétől, az alkoholtól. Véleményem szerint ezt a törekvést feltétlenül támogatnia kell a környezetnek.

Milyen programmal dolgoznak?

A nappali Ház egy olyan, sok lábon álló program szerint dolgozik, amelynek célja a gondoskodás és a viselkedés megváltoztatásának elérése. A betegek megismerik a betegség lényegét, belátják a segítségkérés fontosságát, és olyan viselkedéshez és másfajta gondolkodáshoz vezető segítséget kapnak, amellyel alkohol nélkül teljes értékű, boldog életet tudnak élni.

A terápia szorosan kapcsolódik az Anonim Alkoholisták (AA) önsegítő csoportjának 12 lépéses programjához. Az „AA” az 1930-as évektől működik, és sok millió alkoholbetegnek segített már. Az ő szemléletük áthatja az egész terápiát.

A kliensek a szorosan szervezett heti rendben dolgoznak, sokat olvasnak és írnak, csoportokon vesznek részt, mindezt a felépülésük érdekben. A terápia
célja alapvetően az, hogy az ide betérőket elindítsa egy úton, amely tartós józansághoz vezet, és amelyen járni nem könnyű, de feltétlenül érdemes.